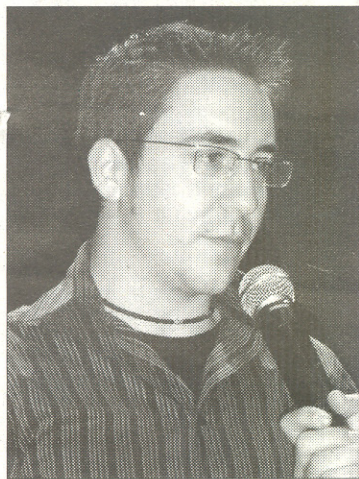

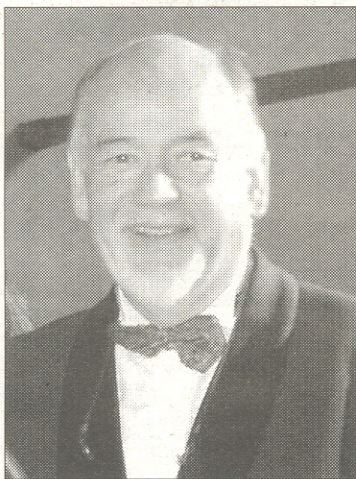
Marc Timón i Jaume Cristau, dos músics empordanesos guardonats

Pertanyen a dues generacions

M JUVANTENY

Marc Timón

M JUVANTENY

Jaume Cristau

Montserrat Juvanteny, Girona. Els separa una generació, i els uneix un munt de nexes. Són empordanesos, instrumentistes de cobla, compositors i premiats ara a l'SGAE i en moltes més ocasions. Marc Timón i Jaume Cristau han obtingut els dos accessit del premi anual, SGAE de sardanes, amb una dotació per a cada un de 900 euros. En aquesta ocasió ambdós músics fugien de les seves pautes habituals—ells mateixos ho confessen.

Marc Timón va dedicar la sardana al *Tiet Ferriol, l'últim rossinyolet*, un tiet segon per línia materna mort recentment. Ferriol Vidal Illa va ser fiscornaire de la històrica cobla Rossinyolets en la primera etapa, a començaments del segle XX, i era l'últim supervivent d'aquella formació que va tenir la seu a Castelló d'Empúries. La cobla havia nascut el 1923, amb músics de l'Escola de Música de Castelló, de la mà de Joan Masó, amb el nom de Petits Rossinyolets. El 1927 va passar a denominar-se Rossinyolets; i va acabar les actuacions el 1929.

Timón explica respecte a la

sardana premiada *«La vaig començar a escriure a l'estiu, quan el tiet ja estava malalt, i va morir quan la tenia a mig fer. És una sardana que intenta recordar el temps en què va tocar amb els Rossinyolets. És una peça a l'estil Joaquim Serra, molt diferent del que estic acostumat a escriure; una sardana molt clàssica»*.

Concebuda a París

La peça de Jaume Cristau està dedicada a la seva segona néta *Xamosa Clàudia*. El músic explica que la va concebre a París. *«Va ser durant unes petites vacances. Hi havia poques hores de llum i passàvem molt temps a l'habitació de l'hotel. Com que sempre porto paper pautat i llapis, vaig començar a escriure-la»*. Després la va deixar reposar uns dies. *«respectant el contingut la vaig repassar de cap a peus, perquè no m'acabava de satisfer, i així ha sortit»*, afirma.

En aquesta ocasió Cristau ha fugit del seu estil *«no podia ser agosserada, perquè està dedicada a una nena que dit sigui de pas, és un bombonet. D'agosserada no en té absolutament res»*.